

кръстоносцитѣ. Следъ това докарали две златни кочии и качили въ едната Исакъ, а въ другата сина му. Тогава баронитѣ казали на Исакъ, че въ тъмницата има затворенъ единъ високопоставенъ мжжъ на име Морцофълъ. Той билъ тамъ вече отъ седемъ години и молѣлъ императора да го освободи. Исакъ се съгласилъ и по-късно направилъ Морцофълъ байлъ на империята.

— А какъ сте сега съ ромеитѣ — попита внезапно Калоянъ. — Алексей отплати ли ви се?

— Sire! — извика буйно рицарьтъ — никога не бихъ повѣрвалъ, че едно такова хубаво и любезно момче като Исаковия синъ, може да крие въ душата си толкова черна измѣна. Колко време мина вече отъ какъ му повърнахме царството, а той все ни залъгва и не иска да плати уговорената награда. Дори и войскитѣ ни не пуца въ града. Всички — сега срѣдъ зима — стоимъ на станъ извънъ крепостнитѣ стени. Напоследъкъ дожътъ Енрико Дандоло се скара зле съ него. Младиятъ императоръ му бѣ отвърналъ много дръзко, че нѣма вече какво да ни плаща, за това баронитѣ да вдигнатъ войскитѣ си и опразнятъ земитѣ му. „Garchons malvais!“ му отвърна гнѣвно дожътъ — „ние те извадихме изъ калъта и пакъ ние въ калъта ще те хвърлимъ!“ А тѣ знаете ли какво правятъ сега? Почнаха най-усилено да укрепаватъ стени и бойницитѣ си. Значи се готвятъ за борба. Но между това се опитаха вече два пѣти нощно време да запалятъ корабитѣ ни! Гадни хора, *par foi!* Все пакъ, ние крепко водимъ обсадата, напролѣтъ мислимъ да ги нападнемъ, и ако Константинополъ падне въ ржцетѣ ни — горко имъ! — Жираръ цѣлъ треперѣше отъ гнѣвъ и възмущение.

Дълбока радостъ изврѣ въ сърдцето на царя и блесна върху лицето му като сияйна звезда.

Колко бѣше правъ той, когато отблѣсна предложението на ромеитѣ. Както измамиха кръстоносцитѣ, така щѣха да измамятъ и него. Тѣ почитаха думата си само докато опасността висне надъ главата имъ, а следъ това забравяха и си отвръщаха съ най-черна неблагодарностъ. Той бавно извърна очи и втренчи взоръ въ боляритѣ си.